

φαρο πού έπιακα έγώ ούτε 'ς τόν ύπνο σου δέν τόν έχεις
'δει 'Ερεικ.

γοφί τό, Λεξ. Βλαστ. 384 Δημητρ. γουφί Εϋβ. (Κύμ.)
Στερελλ. ('Αμφισσ. 'Αράχ.) γουίθι Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.)
γοφί Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Μεσ-
σην. Σουδεν. Τριφυλ.)—Λεξ. Δημητρ. γόφι Σίφν. Πληθ.
γοφιά Γ. Ξενοπ., 'Αναδυομέν., 11 γουφιά Σάμ. γοφιά Πε-
λοπν. (Κλειτορ.)—Λεξ. Δημητρ. γουφιά Στερελλ. (Εϋρυταν.)
γόφια 'Αλόνν. 'Ηπ. Μακεδ. (Κοζ.) Σκόπ. Σϋρ. γόφια 'Ηπ.
(Δίβρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γόφγια Μακεδ.
(Βλάστ.) γούφια Τήν. γούφια Τήν. (Κτικ. Τριαντάρ.) 'ού-
φια Μύκ.

'Εκ τού ούς. γόφος ως ύποκορ.

1) Ξυλάριον δξύ κατά τό έν άκρον μέ μικράν έγκοπήν,
τό όποιον ύποβοηθεύ τό πέραςμα τών νημάτων τού ύφαντι-
κού ίστού είς τά μιτάρια Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. κ λ έ-
φ τ η ς. 2) 'Ο όδους τού κτενίου τής κόμης ή ό όδους τού
ύφαντικού κτενίου ή τού έργαλείου ξάνσεως τών έρίων Εϋβ.
(Κύμ.) Πελοπν. ('Αρκαδ.) Στερελλ. ('Αμφισσ.) Τσακων.
(Μέλαν. Πραστ.)—Λεξ. Δημητρ.: 'Εκατσοϋτε τό γουίθι
(έτσακίσθη τό γοφί) Πραστ. Πόσα γουίθια 'ν' έχοντα τό
χτένι ντι; (πόσα δόντια έχει τό χτένι σου;) Μέλαν. 'Ο 'όντα
έμπαίτσε από τό γουίθι σι (τό δόντι τού χτενιού βγήκε
άπό τό γοφί του) αύτόθ. 3) Τό ίσχιον τού άνθρωπίνου
σώματος, ό γοφός Εϋβ. (Κύμ.) 'Ηπ. Θεσσ. Μακεδ. (Κοζ.)
Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Σουδεν.)
Σκόπ. Σϋρ. Τήν.—Γ. Ξενοπ., 'Αναδυομέν., 11 Λεξ. Βλαστ.
384 Δημητρ.: 'Η μπόλκα είναι μακριά μέχρι τά γοφιά
(μπόλκα = βραχύς γυναικείος έπενδύτης) Κλειτορ. Με
πονούνε τά γόφια μ' Σκόπ. Τό φορτίο τού πιάνει τά
γόφια (τού έπιβαρύνει τά ίσχία) Σϋρ. Με συνυλάνε τά
γόφια μου Γαργαλ. 'Επεσε 'κείνη ή κακομοίρα ή 'Αθηνιά
και βάρεσε 'ς τά γόφια της αύτόθ. 'Ηπεσε κ' ήβγαλε τό
γόφι του Σίφν. Πιστήκανι κι τά δυό γουφιά κι δέ δουρῶ νά
πουρεπατήξουν Σάμ. Τό σελιάχι του κόντενε νά ξεσυνθῇ από
τά γόφια 'Ηπ. 'Εβλεπες ὤμους... μπράτσα... γοφιά γυ-
ναίκας σωστής Γ. Ξενοπ., ένθ' άν. || 'Άσμ.

Μου σάπισ' ή μεσούλα μου σέροντας τ' άρματά μου,
μου σάπισαν τά γόφια μου σέροντας τά παλάσκια
'Ηπ. 4) 'Η ράχις, ή όμοπλάτη Μύκ. Τήν.: 'Ηρριξινε τό λα-
χουρι 'ς τά 'ούφια τ'ς (λαχουρι = πλεκτόν έπώμιον) Μύκ.
Τό σ'κόνω τό λαχτέδο 'ς τά 'ούφια μ' (λαχτέδο = χοιρίδιον
τού γάλακτος) αύτόθ. Σαρδέλες μέ 'ούφια (μέ χονδρόν λαι-
μόν) αύτόθ. Μου 'σπασαν τά γούφια μ' Τήν. 'Ησήκουσα
ένα τσουβάλ' 'ς τά γούφια μ' αύτόθ.

γοφιάζω Πελοπν. (Κυνουρ.) γουφιάζω Μακεδ. (Γή-
λοφ. Δασοχώρ. Καταφύγ.) γοφιάζω Πελοπν. (Βάλτ. Βε-
ρεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ά.) Μέσ. γοφιάζουμαι
Πελοπν. (Φιγάλ.)

'Εκ τού ούς. γόφος.

1) Παχύνομαι περί τούς γόφους, περί τά ίσχία
Πελοπν. (Κυνουρ.): Καλό είναι τώρα τό άρνί, έγόφιασε.
Δέν τό βλέπεις; 2) Στηρίζομαι είς τούς γόφους, είς τά
ίσχια Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ.
κ. ά.): Κουράστηκα κ' έγόφιασα λίγο Γαργαλ. 3) Ραθυμῶ,
τεμπελιάζω Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.): Τί κάθεσαι και
γοφιάζεις 'δῶθε και 'κείθε και δέν πᾶς για κᾶνα λάχανο;
Γαργαλ. 3) Μέσ., πίπτω και κτυπῶ είς τόν γόφον
Πελοπν. (Φιγάλ.)

γοφίτης ό, Θήρ.

'Εκ τού ούς. γόφος και τής παραγωγ. καταλ. -ί τ η ς.
Πόνος τού γόφου. Συνών. γοφόπονος.

γοφόπονος ό, Θήρ.

'Εκ τών ούς. γόφος και πόνος.

Πόνος τού γόφου. Συνών. γοφίτης.

γοφόπουλο τό, ένιαχ. γοφόπουλο 'Ερεικ. Κέρκ. Μα-
θράκ. 'Οθων. γοφό'λο 'Αντίπαξ. Παξ.

'Εκ τού ούς. γόφος και τής παραγωγ. καταλ. -πο υ-
λο, διά τήν όπ. βλ. -πο υλο ς.

'Ο μικρός ίχθύς γόφος, ένθ' άν.: 'Ενα γοφόπουλο έκυ-
νήγουνε κᾶτι γανρίτσια και τά 'φερε μέχρι δξω 'ς τόν άμμο
(γανρίτσια = μικροί γαϋροι) 'Ερεικ. Θ' άδαριάσετε τά γο-
φόπουλα και, άν ξαφνιαστούνε, δέν θα προκάμετε νά τά
βαλιγάρετε (= έγκλωβίσετε) αύτόθ. Συνών. γοφαράκι,
γοφαρέλι, γοφαρόπουλο.

γόφος ό, πολλαχ. γόφο Τσακων. (Χαβουτσ.) γόφ-φος
'Αστυπ. 'Ικκρ. Κάσ. Κῶς Πάτμ. Ρόδ. γιόφ-φος Χίος
(Πισπιλ.) γόφους 'Αλόνν. 'Ηπ. 'Ιμβρ. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ.
('Αρν. Δεσκάτ. Δοξᾶτ. Κοζ. Χαλκιδ.) Σκόπ. γόφος 'Αντί-
παξ. 'Ερεικ. 'Ηπ. (Δρόβιαν. Παλάσ. Χιμάρ.) 'Ιος Κέρκ.
('Αργυράδ. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ρόδ.) 'Οθων. Παξ.
Πελοπν. ('Αγιος 'Ανδρ. Μεσσην. Πυλ.) γόφους 'Ηπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βλαστ. Βόιον Δαμασκ. 'Εράτυρ. Καστορ. Κοζ.
Μελέν. Σισάν.) 'όφος Νάξ. ('Απύρανθ. Μον. Φιλότ.) 'όφ-
φος Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Νίσυρ. Ρόδ. γοφός πολλαχ. γου-
φός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. γοφό Τσακων. (Χαβουτσ.) γγοφός
'Αθην. 'Ηπ. (Ξηροβούν. Παλάσ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Γεράκ.
Καλάβρυτ. Κυνουρ. Μεσσην. Πιάν.) Σϋρ. — Γ. Ξενοπ.,
Γυρισμ., 23 Σ. Δάφνης, Ν. 'Εστ. 15 (1934), 739 —
Λεξ. Δημητρ. (εις λ. γκοφός) γοφός Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.)
γουφός 'Ηπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. ('Αρεόπ.
Λευκτρ. Μάν. Οίτυλ.) Σκίαθ. έγγοφός Πελοπν. (Μεσσην.)
έγοφός Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Δυρράχ. Κερ-
πιν. Μεγαλόπ. Μεσσην. Φιγάλ.) έγουφός Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) έγγοφός Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γγοφός Τσακων.
(Μέλαν.) όγγοφός Πελοπν. (Βερεστ.) — Α. Καρκαβίτσ.,
Παλ. άγάπ., 124 κουφός Κύθηρ. γουφός τό, Εϋβ. (Στρώ-
πον.) 'Ηπ. ('Ιωάνν.) γουφός 'Ηπ. (Αύλότοπ. Δωδών. Κου-
κούλ. Λάκκα Σούλ. Χιμάρ.) Μακεδ. (Καστορ.) κουφός
Στερελλ. (Σιβ.) γοφά τά, 'Αθην. — Ν. 'Εστ. 15 (1934),
51 γγοφά 'Ηπ. (Παλάσ.) Πελοπν. (Μεσσην.) γουφά 'Ηπ.
(Μαργαρ.) Στερελλ. (Περίστ.)

'Εκ τού άρχ. ούς. γόμφο ς. 'Ο τύπ. γόφος και
έγοφός πιθαν. έξ άμαρτ. άρχ. τύπ. έγγοφος. Πβ.
Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 10 (1929), 207.

1) 'Ηλος ξύλινος ή σιδηρούς, δξύς έκατέρωθεν, χρησι-
μοποιούμενος διά τήν συγκράτησιν σανίδων 'Ικκρ. 'Η σημ.
και άρχ. 2) 'Η άρθρωσις τού μηριαίου όστοϋ παρά τό ίσχί-
ον, τό ίσχιον κοιν. και Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ. ά.):
Κρύωκα τσαι πονάει ό γοφός μου Μέγαρ. Ρεματικά 'χεις και
σύρνεις τό 'όφο σου; Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εβγητσε τό ποδάρι
του 'πό τό γόφο Εϋβ. (Βρύς.) 'Επεσε κ' έβγαλε τό πόδι του
άπό τόν έγουφός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μι πόνισι ό γουφός μ'
Εϋβ. (Στρώπον.) Μ' έφαγε ένας διαβάτης πότε 'ς τή μέση
και πότε 'ς τόν έγοφός περπατάει (διαβάτης = κινητός νευρι-
κός πόνος) Πελοπν. (Δίβρ.) Βρήκαν τά σκυλλιά ένα γουρου-
νήσιο βούτι και τόν έγοφός και τά ήφέρανε Πελοπν. (Μεσσην.)

